

Azeb Bey Mescidi - Bursa

AZEB BEY MESCİDİ ve TÜRBEŞİ

Bursa'da XV. yüzyıla ait
mescid ve türbe.

Azeb Bey Mescidi Bursa'da Muradiye semtinde Kullukçu sokağında bulunmaktadır. Kapısı üstündeki sülüs hatla yazılmış Arapça kitâbesine göre ümerâdan Azeb Bey b. Abdullah tarafından 860 Rebiülevvel sonlarında (1456 Mart başları) yapılmıştır. Yanındaki türbenin üç satırlık oldukça girift hatlı yine Arapça kitâbesine göre ise türbe 854'te (1450) inşa edilmiştir. Azeb Bey 1444'te II. Murad'ın yanında Varna Savaşı'na katılmış ve zaferden sonra hediyelerle Memlük sultanına elçi olarak gönderilmiştir. Bir şer'iyye sicili kaydına göre 10 Safer 983'te (21 Mayıs 1575), mütevellisi Mustafa Bey'in ihmali yüzünden mescid harap olduğundan halk tarafından müdahalede bulunulmuştur.

Azeb Bey Mescidi, Bursa'da hayli örnekleri bulunan pâyeli son cemaat yeri olan, kare mekânı tek kubbe ile örtülü tiptedir (Acem Reis, Ahmed-i Dâî, Altıparmak vb.). Bu devir camilerinde görüldüğü gibi iki sıra tuğla ve moloz taş dizileri halinde yapılmıştır. İki yanı duvarla kapalı olan son cemaat yeri, iki kemerle ayrılmış, üstleri beşik tonozlarla örtülü üç bölüm halindedir. Benzeri camilerde de olduğu gibi son cemaat yeri kemerlerinin üstünde düz bir duvar yükselmektedir. Kare mekândan 5.80 m. ka-

dar çapı olan kubbeye geçiş ise Türk üçgenleriyle sağlanmıştır.

Mescidin sağında bulunan türbe de kare planlı olup üstünü mescidinki çapında bir kubbe örtmektedir. Kapının alınlığında altı köşeli tuğlalardan bir süsleme vardır. Kâzım Baykal türbenin içinde Ubeyd Bey'in 901 (1495-96) tarihli kabrinden başka birkaç mezar bulunduğunu bildirir. Onun tarafından türbenin çevresindeki hazîrede Turhan b. Azeb Bey'in mezar taşı görüldüğü gibi batı tarafında yıkılmış bir türbenin veya başka bir binanın kalıntıları da tesbit edilmiştir. Caminin yakınında çok yaşlı bir de çınar ağacı bulunmaktadır.

BİBLİYOGRAFYA :

Kâzım Baykal, *Bursa ve Anıtları*, Bursa 1950 — 2. bs., İstanbul 1982, s. 43, 169 (kitabeler); Ayverdi, *Osmanlı Mi'mârîsi III*, s. 66-69; *Türkiye'de Vakıf Abideler ve Eski Eserler*, Ankara 1983, III, 24, 252.

SEMAVİ EYİCE

AZEBLER NAMAZGÂHI

Gelibolu'da
donanmayla sefere çıkan azeblerin
denize açılmadan önce
ibadet ve dua etmeleri için
inşa edilmiş namazgâh.

Çanakkale Boğazı'na hâkim müstesna manzaralı bir tepe üzerinde bulunan namazgâh, kitâbesine göre 810 yılı Muharreminde (Haziran 1407) Hacı Beşe oğlu İskender adında bir hayır sahibi tarafından azebler için inşa ettirilmiştir. Hemen bütün bölümleriyle günümüze gelebilmiş nâdir namazgâhlardan biri olan eser aynı zamanda mevkii, nisbetleri ve işçiliğinin güzelliği bakımından da türü içinde çok değerli bir örnektir.

Dikdörtgen planlı bir sofaya sahip olan namazgâhı güneyde beyaz mermerden yapılmış mihrap duvarı, diğer yönlerde ise kesme köfeki taşından alçak korkuluklar çevirmektedir. Kuzey kenarının ortasında, beyaz mermerden silmeli sövelerin çevrelediği giriş yer alır. Girişin üs-

tündeki dilimli tacın dış yüzünde, üstte *ياحییٰ الالطاف نجانمانخاف* (Allah bütün kapıları açandır) ibaresi, alt satırda *الله مفتاح الابواب* (Ey nice gizli lutfı olan Allah! Bizi korktuklarımızdan emin eyle) duası, iç yüzünde ise mimar ya da ustanın adını veren "Amel-i Âşık b. Süleyman el-Lâdiki" yazısı vardır. Celi-sülüs istifle yazılmış olan bu yazıların dışında kalan satır kabartma rûmî tezyinat ile bezenmiştir. İki yandan çokgen kesitli köşe sütunçeleri ile kuşatılmış yarım sekizgen planlı hücre si ve yedi sıra mukarnaslı kavsarası dik-kati çeken mihrabın üstünde duvar sahına kazınmış ters yüz lâle dizisi ile tepesinde içi rûmillerle süslü bir taç yer almaktadır. Mihrabın yanlarında bulunan dikdörtgen şeklindeki birer pencere, sofada ibadet edenlerin denizi görmelerini sağlamaktadır. Sofanın güneybatı (sağ) köşesinde minber, güneydoğu (sol) köşesinde minber görünümlü vaaz kürsüsü yükselir. Kemer ve yanları sade tutulmuş minberin köşk kısmı ise göz alıcı bir şekilde tezyin edilmiştir. Mihraptakilerin eşi olan sütunçelerin taşıdığı sekizgen kasnaklı ufak bir kubbe minberin köşk kısmını örtmektedir. Kasnağın ön yüzünde kelime-i tevhid, köşkün arkasına isabet eden duvarda ise bâninin adını ve inşa tarihini veren Arapça kitâbe vardır. Soldaki vaaz kürsüsü ise köşksüz yapılmıştır. Ancak burada, sağdaki kitâbenin tam simetrisinde, rûmî motiflerle süslü bir tacın altında, Âl-i İmrân sûresinin 18 ile 19. âyetlerinin baş tarafının celi-sülüs istifle iki satır halinde yazılı olduğu diğer bir kitâbe bulunmaktadır.

Son zamanlarda tamir edilen namazgâhın bu onarımı sırasında minber kapısının üstüne Zilhicce 809 (Mayıs 1407) tarihli bir kitâbe konulduğu görülmektedir. 1968 yılında namazgâhı ziyaret ettiğinde resim ve planlarını vererek kitâbelerini okuyan E. Hakkı Ayverdi'nin bildirdiğine göre bu kitâbe, yıkılmış bulu-

Azebler
Namazgâhı
ve namazgâhın
girişi üzerinde
taç şeklinde
düzenlenmiş
mermer
kitâbe -
Gelibolu -
Çanakkale

nan Hoca Hamza Mescidi'ne aittir (*Osmanlı Mi'mârîsi II*, s. 168). O yıllarda Turizm Bürosu'nun önünde bulunan bu mermer kitâbe onarım sırasında yanlışlıkla minber kapısının üstüne yerleştirilmiş olmalıdır.

BİBLİYOGRAFYA:

Ayverdi, *Osmanlı Mi'mârîsi II*, s. 167-168; Yıldız Demiriz, *Osmanlı Mimârisinde Süsleme*, İstanbul 1979, I, 560-563; Oktay Aslanapa, *Osmanlı Devri Mimârisi*, İstanbul 1986, s. 30-31.

M. BAHA TANMAN

AZEMİYYE

(الغزمية)

Şâzeliyye tarikatının
Ebû'l-Azâim Muhammed Mâzi'ye
(ö. 1937)
nisbet edilen bir kolu
(bk. MUHAMMED MÂZİ).

ÂZER

(آزر)

Kur'an-ı Kerim'e göre
Hz. İbrâhim'in babasının adı.

Âzer kelimesinin menşei tartışmalıdır. İbrânîce'de "işini sağlamak yapan, güçlü kuvvetli" mânasındaki *âzûr* kelimesinden Arapçalaştırıldığı ve Nemrud'un veziri olması, görüş ve fikirlerindeki güvenirliliği sebebiyle kendisine bu adın verildiği ileri sürülmektedir (Hasan el-Mustafavî, I, 64-65). Nitekim Arapça'da *ezr* kökünde "güç, kuvvet; güçlendirmek, desteklemek" mânaları bulunmaktadır (*Lisânü'l-'Arab*, "ezr" md.). Diğer taraftan âzer kelimesinin İbrânîce *elizer* kelimesinin bozulmuş şekli olduğu (Horovitz, s. 85), Nabaî dilinde "kocamış, ihtiyar" (Sa'lebî, s. 55), Hz. İbrâhim'in konuştuğu dilde ise "hata eden, dalâlete düşen" anlamına geldiği de (*Lisânü'l-'Arab*, "ezr" md.) söylenmiştir.

Kur'an-ı Kerim'de (el-En'âm 6/74) Hz. İbrâhim'in babası Âzer diye isimlendirilirken Tevrat'ta (Tekvîn, 11/26) ve diğer İbrânî kaynaklarda ona Terah adı verilmektedir. Arkeolojik kazılarda bulunan bir tablette de "Terah oğlu Abram" ifadesine rastlanmıştır (Woolley, s. 23-24). Bu farklılığı açıklamak için çeşitli yorumlar yapılmıştır. Batılı araştırmacılardan bazılarına göre bu farklılık, Eusebius'un *Historia Ecclesiastica*'sından kaynaklanmaktadır. Eusebius Hz. İbrâhim'in babasına Tharra'dan bozulmuş olarak At-har demiş, İslâm âlemine de bu şekilde

geçmiştir (Â, II, 91). Diğer bir kısmına göre ise Hz. İbrâhim'in babasıyla hizmetçisinin adları birbirine karıştırılmış, hizmetçisinin adı olan Eliezer Âzer'e dönüştürülmüş ve Hz. İbrâhim'in babasının adı olarak kabul edilmiştir (Horovitz, s. 85, 86; Â, V/2, s. 878; *EI*² [İng.], I, 810). Kur'an ve hadisler dışındaki İslâmî kaynaklarda Hz. İbrâhim'in babasından hem Âzer hem de Târah (Târah) b. Nahor adlarıyla söz edilmektedir ki bu ikinci isim Ehl-i Kitap'tan intikal etmiştir. İslâm âlimleri bu iki ismi telif için çeşitli yorumlar yapmışlardır. 1. Hz. Ya'kûb'un hem Ya'kûb hem de İsrâil diye iki adı olduğu gibi Hz. İbrâhim'in babasının da Âzer ve Târah olmak üzere iki adı vardır. 2. Bu ikisinden Târah ad, Âzer lakaptır. Hz. İbrâhim'in babasının adı Târah'tır; Nemrud, veziri olan Târah'ın görüş ve tavsiyelerine güvendiği, kendisine işlerini gördürdüğü için ona Âzer adını lakap olarak vermiştir. 3. Âzer, Târah'ın hizmetinde bulunduğu putun adı olup hizmeti sebebiyle kendisi de bu putun adıyla anılmıştır (Târah'ın bir ay tanrısı olup olmadığı tartışması hakkında bk. Albright, s. 35-40). 4. "Sapıklığa düşen" mânasındaki Âzer, Târah hakkında hakaret maksadıyla kullanılmıştır.

Bu konudaki tevillerden biri de Kur'an-ı Kerim'deki (el-En'âm 6/74) *eb* (baba) kelimesinin "amca" mânasında kullanıldığı, dolayısıyla Âzer'in Hz. İbrâhim'in babası değil amcası olduğu şeklindedir. Ancak bu yorum doğru değildir. Zira Hz. İbrâhim'in babasını hak dine davetiyile ilgili diğer âyetlerde (Meryem 19/42-45; el-Enbiyâ 21/52; eş-Şuarâ 26/70, 86; es-Sâffât 37/85; ez-Zuhruf 43/26) ve Allah'tan onun affını talep etmesine dair âyetlerde (et-Tevbe 9/114; el-Mümtehine 60/4) *eb* tekrar edilmiş, ayrıca Kur'an'ın diğer yerlerinde bu kelime "baba" anlamında kullanılmıştır. Şuarâ sûresinin 219. âyetinden hareketle Hz. Peygamber'in ecdadında kâfir bulunmadığını, dolayısıyla kâfir olan Âzer'in de Hz. İbrâhim'in babası olamayacağını ileri süren görüş ise Kur'an-ı Kerim'in zâhirine aykırı ve yanlış bir görüştür (Elmalılı, III, 1964).

Hz. İbrâhim'in babasının adı hakkında Âzer veya Târah olmak üzere mevcut olan bilgilerin biri Kur'an'a, diğeri ise sonuç itibarıyla Tevrat'a dayanmaktadır. Vahiy ürünü olan Kur'an'ın, Tevrat gibi tahrife uğramamış olması gerçeği karşısında Âzer adının, ya doğrudan veya lakap ve benzeri yollarla İbrâ-

him peygamberin babasına ait bir isim olduğunu kabul etmek en uygun tercih olarak görülmektedir.

Âzer'in hayatı hakkında fazla bilgi yoktur. Ahd-i Atîk'te daha çok şecere listelerinde yer alan Terah (Tekvîn, 11/24-27; Yeşû, 24/2; I. Tarihler, 1/26) Nahor'un oğludur ve putperesttir (Yeşû, 24/2). Ken'ân diyarına gitmek üzere Keldânîler'in Ur şehrinden ayrılmış ve Haran'da 205 yaşında (Sâmirîce Tevrat'ta 145) ölmüştür (Tekvîn, 11/31-32; *Ejd.*, XV, 1013). Tevrat tefsirlerinde Terah'ın put ustası olduğu, yokluğunda yerine oğlu İbrâhim'i bıraktığı, fakat İbrâhim'in bütün putları kırması üzerine onu Nemrud'a götürdüğü kaydedilir. İbrâhim, babasını Nemrud'un hizmetinden ayrılıp kendisiyle beraber Ken'ân diyarına gitmeye ikna etmiş, Tanrı tarafından tövesi kabul edilen Terah cennete girmiştir (*Ejd.*, XV, 1014). Bazı yahudi bilginleri onun başrahip olduğunu söylemektedir (*A Dictionary of Islam*, s. 29).

Kur'an-ı Kerim Âzer'den, Hz. İbrâhim'in onu hak dine davetiyile sebebiyle, yani dolaylı olarak bahsetmektedir. Sonraki İslâm kaynaklarına göre Âzer, Kûfe bölgesindeki Kûsâ köyündendir (Taberî, *Tefstr*, V, 158) ve Nemrud'un himayesinde bir put ustasıdır. Âzer'i Nemrud'un damadı, hatta veziri olarak gösteren kaynaklar da vardır (Hasan el-Mustafavî, I, 65). Onun ileri gelen bir kimse, sanatında ün yapmış bir kişi olduğu muhakkaktır.

Âzer, Nemrud'un doğacak bütün çocukların öldürülmesiyle ilgili emrine uymamış, hamile karısını Kûfe ile Basra arasındaki Ur şehrine götürüp bir mağaraya saklamış ve İbrâhim bu mağarada doğmuştur. Bir rivayete göre Âzer, mağarada büyüyen oğlunu Nemrud'a götürürken İbrâhim yolda gördüğü şeylerin adını babasına sormuş, onları bir yaratanın bulunması gerektiğini ve putlara inanmanın sapıklık olduğunu söylemiştir (Taberî, *Târîh*, I, 237). Kur'an-ı Kerim'de Hz. İbrâhim'in babasını hak dine davetiyile ilgili âyetlerde belirtildiğine göre, Hz. İbrâhim putlara tapmanın mantıksızlığını babasına açıklamış (Meryem 19/42-45; el-Enbiyâ 21/52-57), fakat babası onun söylediklerini kabul etmediği gibi kendi dinini ona telkin etmeye kalkışmış ve üstelik onu tehdit etmiştir (Meryem 19/46). Âzer oğlunu putlarla ilgili bir bayrama götürmek istemiş (Taberî, *Târîh*, I, 238), fakat Hz. İbrâ-